

### **Podcast #3 Een goede start voor kinderen in Rwanda**

Presentatie: Simone Schoemaker, Red een Kind

Gast: Aline, communicatiespecialist Red een Kind Rwanda

Opgenomen in januari 2025

Er is veel onrecht in de wereld om ons heen. Dichtbij, maar ook ver weg. Misschien herken je dat wel. Je maakt je zorgen, maar je weet ook dat je niet alles zelf kunt oplossen. In deze podcast praten we met je over wat jij kunt doen. Welkom bij de podcast van Red een Kind. Fijn dat je luistert!

In onze vorige podcast spraken we over onrecht in de wereld, kinderrechten, de landen waarin we werken en de impact van ons werk. Deze keer nemen we je mee naar Rwanda. Dit land ligt in Oost-Afrika en grenst aan Burundi, de Democratische Republiek Congo, Oeganda en Tanzania. Deze keer heb ik één gast aan tafel: Aline. Aline is onze communicatiespecialist in Rwanda en voor de allereerste keer in Nederland. We spreken met Aline in het Engels.

**Muraho, hello, Aline, welcome. How are you and how is your first time here?** Thank you. People are very welcoming. But trust me, the weather is *nó*t friendly.

*Muraho, hallo, Aline. Hoe gaat het met je en hoe is het om hier te zijn voor de eerste keer? Bedankt! De mensen hier zijn heel gastvrij. Maar geloof me: het weer is niet zo vriendelijk.*

**No, it's not. Are you're longing back for the African sun?** You can see I'm not wearing my jacket today. So, I'm getting there...

*Nee, dat is het zeker niet. Verlang je terug naar de Afrikaanse zon? Ik draag vandaag mijn jas niet, zoals je ziet. Dus ik kom er wel.*

**So, take us to Rwanda. What's your country like?** Rwanda is called a country of thousand hills. We are a population of 30 million and the people are nice. It's a quite good society. We went through hardships but managed to overcome it. As you know, we have had this genocide against Tutsi in 1994. This is 30 years ago now and we are still remembering it. And we learned a lot from it. So, we are struggling day by day to do better and get better as a society. But of course, obstacles are still there. We still face so many problems and kids don't have what they should have. We have this high rate of unemployment. We have dropouts. We have many children on the street. A lot of problems happening.

*Neem ons eens mee naar Rwanda. Rwanda wordt het 'land van de duizend heuvels' genoemd. We hebben zo'n 30 miljoen inwoners en de mensen zijn aardig. Het is een goede samenleving. We hebben veel moeilijkheden doorstaan, maar we zijn erin geslaagd om ons hier doorheen te slaan, Zoals je weet vond in 1994 de genocide plaats tegen de Tutsi's. Dat is nu dertig jaar geleden. Hier denken we nog steeds aan én we hebben er veel van geleerd. We worstelen dag na dag om het beter te doen en om als samenleving beter te worden. Maar natuurlijk zijn er nog steeds obstakels. We worden*

*nog steeds met veel problemen geconfronteerd. Kinderen krijgen niet altijd wat zij nodig hebben. We hebben een hoge werkloosheid. Er leven kinderen op straat. Er is veel gaande.*

**I remember the first time I came to Rwanda, to Kigali, the capital. I really liked the colors. So if you look outside in the Netherlands, everything's gray.** Yeah, it is. In Rwanda, we have the beautiful greens of the trees.

*Ik herinner me de eerste keer dat ik in Kigali, de hoofdstad van Rwanda, was. Ik vond de kleuren zo mooi. Hier in Nederland is momenteel alles grijs. Klopt, in Rwanda hebben we het prachtige groen van de bomen.*

**But also, I thought it almost felt like I'm not in Africa because it was so organized and so clean. I saw no beggars, no children in the streets. It was almost an unrealistic experience.** We are a country which is organized. We know what we want. We know where we came from, and we know where we are heading. So basically, everyone is willing to do better. You find the cities clean. You find the roads are clean. You know, it's your responsibility to do so.

*Maar ik vond ook dat het bij on-Afrikaans aandeed. Alles was zo georganiseerd en schoon. Ik zag nergens zwervers of kinderen op straat. Het was een bijna surrealistische ervaring. We zijn een georganiseerd land. We weten wat we willen. We weten waar we vandaan komen en we weten waar we naartoe willen. Dus iedereen is bereid om het beter te doen. De steden zijn schoon, de wegen zijn schoon. En we weten allemaal dat het onze eigen verantwoordelijkheid is om dit zo te houden.*

**You were born in Kigali?** Born and raised.

*Ben je in Kigali geboren? Geboren en getogen.*

**Can you tell us a little bit about your youth in Kigali?** I was born and raised in Kigali and I was lucky enough to have all the basic needs. I don't know if we had ECDs, but I had to go through nursery, primary school and secondary and I was lucky enough to do university.

*Kun je ons wat meer vertellen over je jeugd in Kigali? Ik had het geluk dat ik kreeg wat ik nodig had. Ik weet niet of er toen al ECD's waren, maar ik heb de basisschool en de middelbare school doorlopen. En ik had het geluk dat ik naar de universiteit kon gaan.*

**I don't think people understand the meaning of ECD.** These are early childhood development centers, for small children. At the time I was born, it wasn't there. That started recently in 2012. The government put much effort in it and tried to build them and involve people in them.

*Ik denk niet dat mensen weten wat ECD's zijn. Dit zijn peuter- en kleuterscholen. Deze waren er nog niet toen ik werd geboren. Vanaf 2012 heeft de overheid veel moeite gestoken in de ontwikkeling van ECD's.*

**You mentioned a little bit about the challenges in Rwanda. I remember when you joined Help a Child you said that it was also the first time you went more into the rural areas of Rwanda. Can you remember your first trip to one of the projects and what you saw there?** It's something that really marked me because there is this life you have, and you feel like at some point everyone is having the same thing. The moment I went for my first time job in the rural areas, I stepped out of my comfort zone.

*Je noemde eerder al iets over de uitdagingen waar Rwanda mee te maken heeft. Ik herinner me, toen je net bij ons kwam werken, dat je voor de eerste keer naar het platteland ging van Rwanda. Kun je zelf die eerste reis herinneren naar een van de projectgebieden en wat je toen zag? Je hebt een eigen leven en je hebt het gevoel dat iedereen eenzelfde soort leven heeft. Vanaf het moment dat ik voor het eerst op platteland kwam, stapte ik uit mijn comfort zone. En dat heeft mij impact op mij gehad.*

Our programs are being implemented in areas where the population is vulnerable. The reality is completely different with the ones of the city. My first time I went here I saw people happy and joyful, yet they're living in houses which are more made of mud. And you find they're happy despite that they're walking barefoot, they're happy despite wearing like clothes with some holes, and you feel like there is this side, the side of the world they don't know.

*Onze programma's zijn in gebieden waar de bevolking kwetsbaar is en waar ze heel anders leven dan in de stad. De eerste keer dat ik er kwam, zag ik dat mensen blij waren terwijl ze toch in huizen woonden van modder. En ze leken gelukkig, ondanks dat ze op blote voeten liepen en kleren met gaten droegen. Een wereld buiten hun dorp kennen ze niet.*

And I was sad. And I was like, why would people like of this situation? They are satisfied with what is there, yet they had nothing. So like, this is our responsibility to do better for them to, to know what they really deserve. Because at some point people get used of that situation and they don't even know what they really deserve.

*Het maakte me verdrietig. Ik dacht: waarom zouden mensen in deze situatie blijven? Hoe komt het dat ze tevreden lijken maar niets hebben? Ik voel het als onze verantwoordelijkheid om het beter voor hen te doen, om hen te laten weten wat ze verdienen. Mensen raken op een gegeven moment aan een situatie gewend en weten niet meer waar ze recht op hebben of dat het anders kan.*

For a child not to join school, it's not a big deal. For a girl to be married at 15 or 16 is like something like a prize you give to her. So, my first time there was a shock. I was really touched. I felt like crying. I felt like I would give them like food that we packed. I feel like giving them everything yet that's not how we operate. What we do is empowering the community to do better on their own and not rely on just basically nothing.

*Het is op het platteland normaal dat een kind niet naar school gaat. Als een meisje van 15 of 16 jaar trouwt, dan is het iets als een prijs dat je haar geeft. Voor mij was dat een*

*schok om te horen en het maakte me verdrietig. Ik wilde al het eten geven dat ik had meegenomen en nog meer dan dat, maar zo werken wij niet. Wij willen dat de dorpsgemeenschap leert om zelf onafhankelijk te zijn.*

**Do you remember the reaction of the people you first met? Because these are your fellow countrymen, so you speak the same language, but you come from a completely different background.** Yeah, I do. I don't know whether it's a sad story or it's something interesting, but I was there, and they were calling me Muzungu. Muzungu is more the people with light skin. For them I was different. They haven't seen people like me. The people are in their community busy with their lives. They don't have electricity. Of course they don't have TVs. They don't have those phones or anything to just know what is really happening around. They're like shocked and they're happy. They see cars. And this is something that is huge and surprising me to see in the era we are in.

*Herinner je de reactie van de mensen op het platteland toen ze jou voor het eerst zagen? Dit zijn jouw landgenoten en je spreekt dezelfde taal, maar je hebt een hele andere achtergrond. Ze noemden mij 'Muzungu', iemand met een lichtere huid. Voor hen was ik anders. Ze hadden nog niet eerder iemand gezien zoals ik. Ze kennen geen wereld buiten de dorpsgemeenschap. Ze hebben elektriciteit, geen televisies, geen telefoons. Ze zien voor het eerst auto's. Het verraste mij enorm dat dit nog mogelijk was in onze tijd.*

**What a surprise to find out that you were also Rwandese.** Yes, which is funny. I'm Rwandese, I'm African. It was in 2020, and it was my first time to feel like there are people who don't even, who have never been in a car.

*Wat een verrassing zeker toen ze hoorden dat je ook uit Rwanda komt. Ja, dat is grappig. Ik ben Rwandees, Afrikaans. Het was in 2020 en het was voor mij de eerste keer dat ik me realiseerde dat er mensen zijn die nog nooit in een auto hebben gezeten.*

I had bread, and you could see a kid was like looking at it surprisingly. What is this thing? And if you give them, they're so happy and I'm like, okay. So now bread is something completely different in this area. Yet, they are my people. We are in the same country. I was motivated to do what I do, and which is a good thing. I'm into communication. I was like, I'm the eye and the mouth of this population. I need to speak for them. I need to try to bring awareness of their conditions so that they can also have, what they deserve.

*Ik had brood en je kon zien dat een kind er verrassend naar keek. Wat is dit? En als je ze wat geeft, zijn ze zo blij. Dus ik denk: oké, dus brood is hier ook iets heel anders. Toch zijn het mijn mensen, mijn landgenoten. Ik was nog meer gemotiveerd om te doen wat ik doe en dat is communicatie. Ik ben het oog en de mond van deze mensen. Ik moet namens hen spreken. Ik moet aandacht vragen voor hun omstandigheden, zodat ook zij krijgen waar ze recht op hebben.*

**That's beautiful. So how, how do you do that? How do you connect with people?** I You must listen. You don't have to be shocked, and you don't need to share the experience they have no idea about. Anyway, it's not like they're going to figure it out, but

you give them an ear, you listen, and they share the experience, and you share what you expect. Like maybe they tell you that for them it's okay if a kid doesn't go to school. So you're like, maybe don't you think your child needs to be in the future? Don't you think you need to change your lives?

*Dat is mooi, hoe je dat zegt. Maar hoe doe je dat.? Hoe maak je contact met de mensen op het platteland? Je moet luisteren. Je hoeft niet te delen waar ze geen idee van hebben. Je biedt ze een oor, je luistert. Zij delen wat ze willen delen. Misschien vertellen ze dat het voor hen prima is als een kind niet naar school gaat. Dan vraag ik of zij niet willen dat hun kind een toekomst heeft. Denk je niet dat je je leven moet veranderen?*

You bring it in a friendly way. You bring a knowledge of what they should be doing. But in a sense that you don't hurt their emotions. There is a way of approaching and you get to know the need that they have. They don't really open up and talk. It takes time for someone, especially a grownup, to open up to you and share what is really happening in the house. Like we are having this conflict and maybe my husband did this and that. And within the culture, a woman is always submissive. They don't say much. You just must listen and follow. And at some point you find that those who are, their rights are being abused and they don't know or they even know, but they don't say. So for you to bring changes in the community, you just have to listen and bring changes in a smooth way. Yeah, it takes time.

*Je brengt het op een vriendelijke manier. Je brengt kennis mee van wat ze zouden moeten doen, zonder hen te kwetsen. Het gaat om de manier van benaderen. De mensen op het platteland stellen zich niet snel open en praten niet gemakkelijk. Het kost tijd voordat iemand, vooral een volwassene, zich voor je openstelt en deelt wat er werkelijk in huis gebeurt. Binnen de cultuur zijn vrouwen bijvoorbeeld onderdanig. Ze beseffen niet dat ze meer rechten hebben. Dus als je veranderingen in de gemeenschap wilt bewerkstellingen, moet je luisteren en kleine veranderingen doorvoeren. Dat kost tijd.*

**What are some of the deeper needs?** You can see that people live in very small houses. They don't have clean water, not enough food. But they are not knowing what they are missing. They are satisfied with what is there. But once you want to see what is there, they have nothing. There is that mindset that really needs to change, of which I do believe into trainings that we give. That is one.

*Wat zijn enkele van de diepere behoeften? Je ziet dat mensen in hele kleine huisjes wonen. Ze hebben geen schoon water en niet voldoende eten. Maar ze weten niet wat ze missen. Ze zijn tevreden met wat er is. Maar ze hebben niets. Het gaat dus om een mentaliteit die moet veranderen en daar geven wij trainingen over. Dat is één.*

The second one is basic needs. There is no schools of which children would go to nearby. It takes long distance. And if it's long distance involved, then children are not motivated to go. There is this government policy of which they give twice in a week like porridge or milk. And you find parents, that's the only time they send kids to the ECDs.

So if there is no food there or if there is no milk, no kids in the ECD, they decide not to go. Not to attend. That shows that they don't understand the need for them to be there. So, another need is, and I wouldn't call it like child abuse, but they explore their kids.

*Het tweede zijn basisbehoeften. Er zijn geen scholen in de buurt waar kinderen naartoe kunnen gaan. Als scholen ver weg zijn, zijn kinderen niet gemotiveerd om te gaan. Vanuit de overheid is het beleid dat scholen twee keer per week eten geven, zoals pap. En dat zijn vaak de enige momenten waarom ouders hun kinderen naar school sturen. Dus als er geen eten is of melk, gaan niet naar school. Dit laat zien dat ouders de noodzaak van onderwijs niet begrijpen. Een andere nood is dat zij hun kinderen uitbuiten.*

Maybe not knowing because ignorance is also an issue. And you find a kid of five years, 12 years old is sent alone in the forest to fetch like water. I don't know, because there is no nearby water, so they must fetch it in the river and it's not close. Or some of the boys that are sent to collect firewood and everything. So, you find they are given tasks which are not for their age. They don't understand the need of a kid in a certain age. They don't understand what parenting is.

*Onwetendheid is een probleem. Kinderen van vijf jaar oud worden alleen naar de rivier gestuurd om wat er te halen en kinderen van twaalf moeten alleen naar het bos om brandhout te verzamelen. Kinderen krijgen taken die niet bij hun leeftijd passen. Je merkt dat ouders de behoeften van een kind op een bepaalde leeftijd niet begrijpen. Ze begrijpen niet wat opvoeden is.*

And then there is this big problem that we normally face all the time. I don't know if it's because there is not much to do in the community, but there is a big problem with alcohol. You find women are drunk at 10 am. Men are drunk at 10 am. And of course, if you see your parents like that, then you can imagine the kids. They're everywhere, busy doing nothing. And at some point, it leads to those who believe. They have no life with purpose, and you find there are so many dropouts for girls. Teen mothers, a big number, you find there fine with like having, uh, within 18 years old, you have like three, four kids and you wonder how at that age and you wonder what your future is going to be like. And they don't even find it like an issue. which is interesting that you only see it once you're in the communities.

*En dan is er nog het grote probleem waar we normaal gesproken voortdurend mee te maken hebben. Ik weet niet of komt omdat er niet veel te doen is in de gemeenschap, maar er is een groot alcoholprobleem. Je vrouwen en mannen om 10 's morgens al dronken zijn. Kinderen hebben geen leven met een doel. Meisjes vinden het normaal om jong moeder te worden en met 18 jaar al drie of vier kinderen te hebben. Ze weten niet anders en het is dan ook geen probleem. Dit soort dingen merk je pas als je vaker in de dorpen bent.*

**So, there is a lot. Where do you start if you hear all these problems and there are a lot? The first days I was in Rwanda. I thought what's the problem? What's the need here? Because it looks all very good, but once you're deeper in the, uh, in the areas, you see these problems. So, so where do you start? I think you, for anything in life, you**



have just to be focused. The mission you have. So, we are an organization that is child centered, and our focus is on those kids of zero to six years old. Oh, seven, I would say. And at some point, you focus on what you can address. And I, we do believe that these kids are the future of tomorrow. So, for us to go straight to reach out to kids, then we must go through their parents.

*Er is dus veel. Waar begin je als je al deze problemen hoort? De eerste dagen dat ik in Rwanda was, dacht ik 'wat is het probleem?' Het is dus pas als je meer op het platteland bent dat je de problemen ziet. Maar waar begin je? Ik denk dat je gefocust moet zijn op de missie die je hebt. We zijn een organisatie waarbij het kind centraal staat en onze focus ligt op kinderen tussen de nul en zeven jaar oud. Op een gegeven moment concentreer je je op wat je kunt aanpakken. En ik geloof dat deze kinderen de toekomst zijn. Dus als we kinderen willen bereiken, moeten we de ouders bereiken.*

What we do normally is that we enter the community. We give them space to express themselves. Help us to understand. Tell us the situation in this area. Tell us to help us to discover, like, what are the challenges. They go ahead and highlight everything. It's like brainstorming. We don't have good water. The education is not that good. Like, there is a big amount of unemployment.

*Wat we normaal doen, is dat we de mensen opzoeken. We geven hun de ruimte om zich te uiten. Help ons het te begrijpen. Vertel ons de situatie in dit gebied. Vertel ons om ons te helpen ontdekken wat de uitdagingen zijn. Het is net als brainstormen. We hebben geen goed water. Het onderwijs is niet zo goed. Er is grote werkloosheid.*

They list all their wishes. And for you, because you know what you want and what you are going to address as problems, then that's the time you select what you are going to do. After that, we are like, okay. We are not maybe going to help with the water sanitation, but we will do maybe help you in advocacy and address to connect you with those who are doing it.

*Ze geven al een hun wensen aan. En voor ons is dit het moment om te bepalen wat je kunt gaan doen. We kunnen misschien niet helpen met het verbeteren van de waterkwaliteit, maar we kunnen je bijvoorbeeld wel helpen bij het zoeken naar iemand die dit wel kan doen.*

At some point, you start from there with training, elaborate issues, plan together, you involve them. You are not just there to dictate the changes. At the end of the day, they're not going to understand. So together you plan, together you set goals, and together you bring solutions. And what you do, you are there just to supervise, to bring new ideas, to bring like strategies like an expert in the area, but again, not like a leader. You're not going to lead anyone. You're not going to be like a change maker. You're not going to be like a hero. You're just going to be like one of them for changes. And with that way of talking to them, uh, with, uh, continuous trainings, they, you gain their trust.

*Op een gegeven moment begin je dan met trainen, werk je zaken uit, plan je samen en betrek je de juiste mensen. Je bent er niet om de baas te spelen en te zeggen hoe het moet, dan zullen ze de veranderingen uiteindelijk niet omarmen. Dus je maakt de plannen samen, je stelt samen doelen en samen kom je tot oplossingen. Je bent er alleen om toezicht te houden, om nieuwe ideeën naar voren te brengen en om je expertise te delen. Je bent er niet om de baas te spelen, de held. Je bent er om samen met de mensen veranderingen door te voeren. Door op die manier met hen te praten en door training, win je hun vertrouwen.*

You even help them to know their rights, especially women. And at some point, they're like, you know what, what can we do to do to bring changes? If we know that we are capable, if these people believe in us, then what can we do? We empower them to do like, there's this entry point of self-help group of which they learn how to do small savings together and then they bring small changes in their life of standard of living. Their standard of living is changing day by day, but they work as a community because we don't work with individuals. So, them working as a community together, there are some changes that happens. It is a slow change, but which leads to bigger things within time. And a change will still be there once you leave.

*Je leert hun de rechten die hebben te leren kennen, vooral vrouwen. Op een gegeven moment zeggen ze: 'Wat kunnen we doen om verandering teweeg te brengen? Als we weten waartoe we in staat zijn en als deze mensen in ons geloven, wat kunnen we dan doen?' Er is een zelfhulpgroep waarmee ze kunnen starten en waarvan ze leren hoe ze kleine besparingen kunnen doen om vervolgens veranderingen in hun leven aan te brengen. Ze werken als gemeenschap samen en niet meer als individu. Dus als ze als gemeenschap samenwerken, zijn er veranderingen die plaatsvinden. Een langzame verandering, maar die tot grotere dingen leidt en wat doorgaat ook wanneer wij weer weggaan.*

**You leave. Yeah. Because you've done it together with the community, or basically the community has done it with some help from you.** Exactly, because if you have empowered people, then they are knowledge. At some point, it helps them to discover the power in them. their potentials. For women, they're like testimonies. Like, there is this woman, she's married with eight kids. So, she was this woman who share story and be like, you know what? Me and my husband, I used to believe that she's the, my husband is the provider. I'm just here to give birth and do the house chores and done. But once she started to understand that you can contribute, it doesn't have to be a certain amount, but you can just do it for yourself. Do it for your kids. She understood the process and she was like, I'm so happy now that, you know, I managed to do A, B, C, Ds. I managed to buy like this small there, this like, um, I don't know how we call it. It's not more like market, but you can buy like a small. a bucket of tomatoes and you sell it back.

*Je vertrekt. Ja. Omdat je het samen met de mensen hebt gedaan, of eigenlijk hebben de mensen het gedaan met wat hulp van jou. Precies, want je hebt de mensen in staat gesteld om het te doen. Op een gegeven moment ontdekken ze de kracht in zichzelf en hun mogelijkheden. Ik ken bijvoorbeeld het verhaal van een vrouw, getrouwd met acht kinderen. Zij deelde haar verhaal en vertelde dat haar man de kostwinner was en zij er*



*was om kinderen te krijgen en het huishouden te doen. Maar toen leerde ze begrijpen dat zij ook een andere bijdrage kon leveren om zo het inkomen van het gezin te vergroten.*

So, it's like a small business to them, but which helps them, let's say she needs something sanitary, like a pad. I can get it on my own. Now I can manage to buy something for my kids. Now I feel like I'm someone now I feel like I can contribute. So it boosts their confidence. And once you leave the community, they are proud to share like what they have achieved. And basically, she learned to work together with her husband more. Cooperative also be part of the family income? Yes, sure, because now they learned how to do small savings and now, they know how to handle situation between them, they no longer quarrel in front of kids, they know they affect kids and they got it from training of parent, positive parenting. So now there are people who can testify changes. And which was a couple that had so many troubles, so many troubles. But at least today, there are some changes, and we see hope, which is, there is no going backwards.

*Het vergroot hun zelfvertrouwen, doordat de vrouw nu zelf ook iets kan kopen. 'Ik heb het gevoel dat ik een bijdrage kan leveren'. Zodra je de community verlaat, delen ze met trots wat ze hebben bereikt. Deze vrouw leerde om samen te werken met haar man. Ze hebben geleerd hoe ze kunnen sparen en ze maken niet langer ruzie in het bijzijn van hun kinderen. Het was een echtpaar met heel veel problemen, maar ze zijn nu het toonbeeld van hoop en verandering.*

**So our new program in Rwanda is called Turakura. Can you explain because it's a Kinga Rwanda word.** Turakura is like, um, it's more of like working together and growing together. So basically, it's, uh, it's one word, but combined with so many things, if I can say, so it gives, uh, A meaning of working together and, of course, growing together. In short, that's it.

*Ons nieuwe programma in Rwanda heet dus Turakura. Kun je het uitleggen, want het is een Rwandees woord. Turakura betekent zoiets als 'samen leren en groeien we'. Het is één woord maar betekent heel veel dingen.*

**And can you highlight maybe one or two of the most important things we're going to do in that new program?** I would say, uh, there is so much to do in Turakura program. But basically, uh, we are, the first thing is to be more child focused. Of course, which we were. But again, we are going to be no more specific. All the entry point is going to direct to a kid. And the second thing is the approach of which we are using now is going to be, um, it's no more of, if I can call it, old school, a form of sponsorship.

*Kun je misschien een of twee van de belangrijkste dingen benadrukken die we in dat nieuwe programma doen? Ik zou zeggen dat er zoveel te doen is in het programma. Maar het eerste dat we doen is kindgericht werken en het tweede is dat het nieuwe vorm is van sponsoring.*

This time it's going to be a particular group of people representing others and, uh, We believe and we also know that Rwanda is one country of the same, uh, same life, uh, same, uh, language. So, like, this small community of, um, of families, which are kids club, I do believe is going to represent the image of Rwanda reflecting. Okay, quiz. There is no differences in areas. So a good thing, everything is, is, is the same, when it comes to that country. So, um, we are going to, um, document through digital, uh, means to, to, um, how can I say it? Maybe it's also more a way to connect the two worlds more, the Dutch culture and the Rwandese culture.

*Er is een groep kinderen en hun ouders die de andere kinderen in het programma vertegenwoordigen. Er zijn in Rwanda geen verschillen tussen de verschillende gebieden, dus door deze gezinnen te volgen krijgen supporters een goed beeld van hoe het er in Rwanda en in het programma aan toe gaat. En we betrekken de Nederlandse en Rwandese cultuur bij elkaar door een online omgeving.*

**You said we want to give them a voice in the beginning of our talk. So what would be your dream for Rwanda? What would be your vision?** Like, that's really what I wish for my country. Oh, that's a very good question. It's a difficult one, I know. It is a very tricky one. I am glad that you addressed it and, um, I would say what I really, really wish for Randi's, my fellow people is, um, to, um, to know their rights, first of all, because if you know what you deserve, then in your mind, you have to find a strategy of. how you're going to be what you want, because it's not the same once you think like it's once you don't, once you are living in ignorance, so hard even to have a change. So I would love my people to know what they deserve and to believe in themselves, especially women, cause in our culture we still have that, eh, that, uh, culture of where women fear themselves. They think the biggest achievement in life is being married and it stops there. No dreams. So I would love that women in my country would live out of that comfort zone and believe in themselves, know what they deserve and work for it.

*Je zie dat je een stem wilde geven aan de kinderen van Rwanda. Wat is jouw droom voor Rwanda? Dat is een goede vraag. Ik zou zeggen dat ik wens dat iedereen zijn of haar rechten weet. Dat je weet wat je verdient. Dat je kunt worden en zijn wie je wilt zijn. Voor vrouwen gun ik dit, want voor veel vrouwen in mijn cultuur is het nog steeds zo dat trouwen het hoogst haalbare lijkt te zijn. Ze hebben geen dromen. Ik zou het geweldig vinden als vrouwen in mijn land in zichzelf gaan geloven.*

I would love to have a community of which they are empowered to do better and find solutions for themselves. I would love not to have this society of which they have to wait for the outside and gifts. I would love to have this community that knows what they want and work for it. So whatever we are bringing to the table, which is like empowering, they see it like a big opportunity to open different potential doors that can lead to big changes. And which is going to be a sustainable development and of which our children are going to dwell, have a better living life, they will be free to dream, they will be free to have a good expectation and strive for their better future.

*Ik zou heel graag een gemeenschap willen hebben waarvan zij de kans krijgen om het beter te doen en zelf oplossingen te vinden. Ik wil niet dat ze afhankelijk zijn. Ik zou heel graag een gemeenschap hebben die weet wat ze willen en ervoor werkt. Dus wat we ook ter tafel brengen,*

*wat neerkomt op empowerment, zij zien het als een grote kans om verschillende potentiële deuren te openen die tot grote veranderingen kunnen leiden. En die een duurzame ontwikkeling zal zijn en waarvan onze kinderen zullen leven, een beter leven zullen hebben, vrij zullen zijn om te dromen, vrij zullen zijn om goede verwachtingen te hebben en zullen streven naar een betere toekomst.*